

Literární příloha číslo 3

6. 7. 2010

Sylva Fischerová

SLEPCI

Lež nemá co získat –
leđa zase sebe
jak chodíš mezi jejími zborcenými domy
lesy ze slov a zámlk

Lež pluje na třaslavých píscích,
jako had jí svůj ocas, svůj život
aby se octla zase na začátku
Tam je šachovnice, ale s přestavěnými
figurami:

z krále je střelec
z královny věž
a jezdec chodí pěšky
A tak Lež sáhne pod stůl
vytáhne Muže, vytáhne Ženu
a postaví před Otce Lži
na vysokém trůnu
Za ním stojí Zrada,
nová figura

s rudou tlamou
Trůn je poskládán
z očí těch, které ošálil

a slepí mužové, slepé ženy
chodí světem
jeden od druhého, jeden k druhému
šachovnice je protkána tenkými
nitkami pláče
těch se slepci drží
a tak
táhnou dál

PEKLO, DUŠE, PRAPORY

Takže láska je dnes už jen
nevěra.
Takže my všichni co jsme si mysleli
že můžeme to co chceme
že nemusíme že nemůžeme že chceme
že můžeme chtít co chceme

my všichni se sejdeme v pekle
se zvlášť strašnými tresty –
uprostřed cizích dětí, a hledej
to svoje
uprostřed cizích žen, a najdi
sebe
uprostřed otců a matek a všichni
budou tvoji
uprostřed bohů a zrní a spermatu
uvnitř duše a svobodné vůle
kde není nic
jen větry vlají
jako prapory

KVĚTINA

Darovala jsem květinu a začala vytahovat
její okvětní plátky
z vichřic podzemní vody
z bahenního slizu
na světlo, a květina křičela,

květy listy stonky kořeny
rozpukávaly a rostly
a nebylo vidět kdo vyhrál
tu bitvu květin, a květina křičela

když jsem se chtěla napít,
ráno si stoupla přede mě k oknu
a sežrala světlo

a v té náhlé tmě pod jejími listy
jsem uviděla
houfy malých bledých tvorů
bez očí a krve
jak se živí mlčením a černotou
ty sluhy lásky kteří zemřeli
na své dary.

JSOU DNY KDY NEUMÍM ŽÍT

Jsou dny kdy neumím žít
nevím proč jde žena
proti mně, má jeden nos
a dvě oči
klade nohu před nohu
po chodníku, který sestává
z šedých čtvercových dlaždic, proč
čtverce,
na čtverci stojí muž, jeden nos,
dvě oči s bílým sklivcem,
oba v barevných hadřících,
tají to co je
spojuje
jak můžou jen tak jít, stát
v kulatém ránu
zvoní telefony
někdo někomu volá
každý každému
světlý, tmavý, hubený
každý v nekonečnu sebe
jak se sem můžou vejít?
je těsno
skleněné desky vzduchu
praskají
a krev se spouští na zem tramvaje
dají se do pohybu
naučení zachránit život,
sklivec v očích,
hadřík sebe,
z tebe,
čtverec
kruh
uprostřed na pykané
sedí bůh

MĚSÍCE VĚCÍ

Ticho zbylo po bozích
a skrojky chleba
jako zapomenuté úlitby.
Čas zmizel do víček
a jeho moře se pění
za měsíci věcí,
za temnými stranami
měsíců věcí –
večer něco padne do studny,
řekneme – život je čím dál
lehčí.

VAJÍČKA A NOVINY A KÁVA

Vajíčka a noviny a káva
jsou první lží světa,
říkají, že je
v pořádku.

*„Jaký pořádek, když trvá
smilstvo tvé matky
Jezábely a množství jejích čarů?“
řekl Jehú králi Jóramovi,
napjal luk a zasáhl ho
mezi lopatky.*

Jaký pořádek, když každé
ráno je postavena archa
a zvířata se předhánějí
v rychlosti,
loudí peníze, podplácejí Noéma:
Bratříčku pusť mě dovnitř!
Noé je převezen,
archa se potácí po soucitu, po žalosti,
rychlý proud ókeánu pláče
ji vyplivne na pánev k vajíčkám
doprostřed rána
Jak křičí zvířata! Jak se smaží!
Novinky z archy! Kupte!
piští z pánve
a nad tím anděl, nesmířen jako Jehú, volá:
*Jaký pořádek?
Noviny tvého srdce
jsou černé jako noc
a ošklivé jako Medúza!*

Na vlnách soucitné kávy
pluje Noé ránem dál
kolem zdvihajících se rolet krámů
a blouznivých květin
které otevírají zavírají
své zářivé plátky
a vydechují lítost
kterou je vytapetován svět